

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΤΩΝ ΥΦΟΣ

Εἰς τὸν «Ἐρμῆν τῆς Γαλλίης» ὁ κ. Δαβρὲ δημοσιεύει ὡραιότατην μελέτην περὶ τῆς συγχρόνου Ἀγγλικῆς φιλολογίας. Αἱ περὶ γλωσσικοῦ ὕφους ἐν Ἀγγλίᾳ παρατηρήσεις του εἶνε λίαν ἀξιοπαρατήρητοι. Ὁ Ἀγγλος συγγραφεὺς —λέγει ὁ Δαβρὲ—κατὰ τὸ σύνθημα δὲν δίδει καμμίαν προσοχὴν εἰς τὸ ὕφος ὅπως τὸ ἔνοουον ἐν Γαλλίᾳ. Ἡ ἀμεριμνησίαι του αὐτῆ πρὸς τὸ γλωσσικὸν ὕφος ἔχει διαφόρους αἰτίαι ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡ πλέον ἐνδιαφέρουσα εἶνε ἡ διαφορὰ τῆς προκαταρκτικῆς ἐκπαιδεύσεως. Πολλοὶ Ἀγγλοὶ συγγραφεῖς δὲν ἔκαμαν γραμματικὰς σπουδὰς παρὰ δι' ἑνὸς τρόπου ἀτελεστάτου καὶ τοιουτοτρόπως ἀγνοοῦν τὴν τέχνην τοῦ νὰ ὑπηρετηθῶν ἀπὸ τὸ θαυμασίον αὐτὸ ἐργαλεῖον τοῦ μίαι γλώσσαι εἶνε, καὶ ἰδιαιτέρως ἡ ἰδιότη των. Γράφουν ὅ,τι ἔρχεται εἰς τὴν «ἄκραν τῆς πέννης των» μὴ ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὴν ὡραιότητα τῆς ἐκφράσεως, δίδοντες εἰς τὰς λέξεις των μίαν ἀξίαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀκριβῆ, ἀναστατόνοντες τὴν σύνταξιν, κατασκευάζοντες φράσεις ἀπαισίας καὶ ἐπικυαλυθάνοντες τὰς ἰδίαις λέξεσι καὶ τὰς αὐτὰς φράσεσι, τρόποι τοῦ γράφειν, ὅσαις κουράζει συγγότατα τὸν ἀναγνώστην.

Οἱ συγγραφεῖς οἵτινες δεκνύουσι καίτοι φροντίδα εἰς τὸ ὕφος οἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀκαίνοι τοῦ καταγίνονται μὲ τὴν Γαλλικὴν φιλολογίαν. Ἡ Γαλλικὴ γλώσσα ἀπαιτεῖ ὕφος καὶ εἶνε εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Γάλλων συγγραφέων τῶν φημιζομένων διὰ τὸ γλωσσικὸν των ὕφος ὅπου ἔμειον τὴν τέχνην των οἱ Ἀγγλοὶ συγγραφεῖς ὡς Γεραιδ, χάριν ὁ Γεώργιος Μεραντιδ, ὁ Οὐάλλτερ Πάτερ καὶ ὁ μαθητῆς του Ἀρθούρ Σύμον, ὁ Γεώργιος Μοῦρ, ὁ Ἐνρὶ Ζάμ, ὁ Ἰωσήφ Κόνραδ, ὁ Μαυρίκιος Ἐβλετ καὶ τόσαι ἄλλοι ἀκόμη.

Ἄλλ' ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ γλωσσικοῦ ὕφους καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ Ἀγγλικὸν κοινὸν ἀδιαφορεῖ. Δὲν πρόκειται βεβαίως περὶ τοῦ ὄχλου ἀλλὰ περὶ τοῦ κοινου ὅπερ ἀποτελεῖ τὸν ἐπιστημονικὸν καὶ ἀνεπτυγμένον κόσμον. Ἡ κατωτάτη ἐκπαίδευσις ἐν Ἀγγλίᾳ εὐρίσκειται σχεδὸν ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὄργανισμὸς τῆς εἶνε ἐξιορθήνητος καὶ ἡ μέση ἐκπαίδευσις εἶνε πολὺ κατωτέρα τῶν ἄλλων χωρῶν. Ἐνεκα δὲ τούτου συγγραφεῖς τῆς ταλαντούχοι καὶ ἀγαπητότατοι τοῦ κοινου εἶνε συγγάμεις ὑπὸ τὴν ἐποψιν τοῦ ὕφους κάκιστοι καὶ ἂν θίλατε ἀκόμη περισσότερο, ἀπαισίας, χωρὶς ἐν τούτοις ἡ ἔλλειψις του αὐτῆ νὰ εἶνε ἐπικιστήτη εἰς τὸ κοινόν.

Ἐν τούτοις φαίνεται ὅτι τῶρα ἐξ ὅλων τῶν μερῶν ἤρχισαν νὰ λυθάνουσι κάποτε μεγαλειότερον ἐνδιαφέρον διὰ τὰς λέξεις καὶ τὸν τρόπον τῆς χρήσεως των μιλόντες ἡ Ἀγγλικὴ λέξις δὲν εἶνε ἀρκετὰ σαφῆς καὶ δύναται τις νὰ σχηματίσῃ ἐξ αὐτῆς ἀδικριτῶς οὐσιαστικὰ καὶ ρήματα, ἐπίσης καὶ ἐπιρρήματα διὰ τῆς ἀπλῆς προσθήκης μιᾶς προτάσεως. Αἱ ἐλευθερίαι αὐταὶ εἰς τὴν γλώσσαν ὅσον καὶ ἂν προσφέρουν μεγάλα προτερήματα εἶνε λίαν ἐπικίνδυναι διότι ἀπαιτοῦν μίαν εἰδικὴν φροντίδα καὶ ἕνα πραγματικὸν ἔλκων διὰ νὰ κάμῃ τις χρῆσιν ὡρελίμως τῶν ἐλευθεριῶν τούτων.

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΥ

Ὅταν ἡ ποιητικὴ Σχολὴ τοῦ Συμβολισμοῦ ἤρχισα νὰ ἐκπνή, ἐν Γαλλίᾳ τῶν κορυφαίων, εἴτε ἀποταχθέντων ἐν μέρει αὐτὸν, εἴτε ἀποθνήσκοντων, εἰς τὰ διάφορα φιλολογικὰ κέντρα τοῦ ἐξωτερικοῦ